

CĂLĂTORIA VIETII

FAMILIE CU COPIL MIC ȘI BUGET PE
MUCHIE DE CUȚIT CĂUTĂM UN LOC
MAI IEFTIN CA ACASĂ ÎN ȚĂRILE
CALDE. EXCLUS INTERMEDIARI.

Text: Cătălin Gruia

Foto: Bogdan Croitoru, Adina Brânciulescu

Membrii unei familii de europeni scrutează țărmurile Koh Phanganului de pe puntea vaporului ce face legătura între Koh Samui și Koh Tao. În fiecare iarnă, sute de mii de familii friguroase din toată lumea migrează spre insulele din sudul Thailandei.

“

ÎN ACEST MARE ACVARIU TURISTIC
VIN SĂ-ȘI DEPUŢĂ ICRELE **PEȘTIȘORII DE AUR**
PE CARE BĂȘTINAȘII ÎI «PREPARĂ»
ÎN SOS DE PÔRTOFEL.

”

Insule de roci semețe stră-
pung valurile Mării Anda-
man, anunțând apropierea
de exoticele Koh Phi Phi
Leh și Koh Phi Phi Don din
districtul Phuket – cel mai
scump loc din Asia de Sud-
Est, cu prețuri minimum de
două ori mai mari decât ori-
unde altundeva în zonă.

Miracolul s-a produs la răsărit: Vladimir și-a ridicat tremurând fundulețul și a făcut primii pași pe plaja Chaloklum din Koh Phangan, în sudul Thailandeii. Marea era încă în fierbere după furtuna de peste noapte. L-o fi încurajat și pista de alergare: nisipul îmbibat cu apă era tasat ca asfaltul și neted ca-n palmă. Adina l-a aplaudat hohotind. Grupul minuscul de învățăcei yoghini europeni care își făceau exercițiile în apropiere a rămas cufundat în jocul de-a mațele încurcate. Aici, pe malul Oceanului Indian, totul pare simplu, iar fericirea - la îndemână.

Stop-cadru. Rewind: 21 zile

Aveam inima cât un purice la coada check-in-ului de la Otopeni. Și dacă tata are dreptate: „Ești nebun, cum să mergeți cu Vladimir în Thailanda? Cu banii ăștia vă luați mai bine o mașină ca lumea...”

Sau sora-mea, care ne-a condus la aeroport: „Lasă-mi mie căruciorul copilului, n-are cum să vă imbarce cu el”. Sau drăcușorul fricii de pe umărul meu: „Cum a pus Adina lapte praf măsurat în biberon, poți să juri că-i cocaină?”

Câte griji pentru nimic! Căruciorul ni l-au luat abia la scara avionului. Ne-au dat pătuț în care Vladimir a dormit ca un pașă, lapte praf, apă caldă, mâncare pentru bebe, kit cu jucării. Am avut prioritate la orice coadă. Vladimir s-a dovedit mai tare ca iarba fiarelor. (În caz

Apusul soarelui pe plaja Chaloklum, Koh Phangan, întrerupe bălăceala mea și a lui Vladimir. Într-un final, și Adina a fost de acord: e mai amuzant să mănânci pe jos, într-un restaurant de la malul oceanului (dreapta).

că nu intră o poză cu el în articol, să vi-l descriu nițel: e un babuin sprâncenat de 9 kg, 9 luni, și vesel 9 ore pe zi - cu cei doi dinți din față-a-toate-zâmbitor. E sufletul petrecerii oriunde ne-am duce. Nu se dă niciodată cu parfum, dar trăsnește mereu când ne întoarcem din vizite, de la săniile fetelor cochete unde își face culcuș). Și-a făcut numărul și în avion: veneau stewardesele la fiecare jumătate de oră să se joace cu el. Ne-am simțit de parcă eram în suita unui prinț rus.

Stop-cadru. Rewind: 120 zile

Acum 7 luni am dat Bucureștiul pe un sat din Mureș. Căsuța noastră - cu pârâu și livadă, unde vin căprioarele până sub fereastră - a fost a bunicului Adinei. E foarte frumoasă, dar veche și șubredă și ar fi necesitat prea multe reparații pentru a îndrăzni să petrecem acolo o iarnă de munte. I-am zis Adinei: ce-ar fi dacă la iarnă am merge în țările calde, undeva în Asia, în căutarea unui loc mai ieftin ca acasă? Ideea ne-a prins ca o flămă.

N-am fi putut merge dacă, într-un acces aventuros, nu ne sponsoriza mama cu o parte din banii de drum - mulțumim, mama!

Ne-am cumpărat de la Qatar Airlines două bilete + infant; dus-întors București-Phuket (2.100 euro).

Am convins-o pe Adina că zborul e principala cheltuială și că traiul acolo va fi ca și gratis. Am mințit. Dar să numărăm mai departe:

Asigurări de sănătate travel = 130 lei de persoană. Pașaportul lui Vladimir: 300 lei. 3 vize turistice pentru Thailanda: 0 lei (am prins o fereastră liberă până în 31 martie 2011, când e gratis; prețul obișnuit e de 25 euro intrarea).

Stop-cadru. Rewind: 20 zile

În sfârșit, în Thailanda. După vreo 12 ore de zboruri și așteptat prin aeroporturi pe ruta București, Doha, Kuala Lumpur, iată-ne în Phuket mai mult sănătoși decât voioși. La debarcare n-am mai găsit bagajul de cală. Ne-a mai rămas doar cel de mână, adică laptop, aparat foto, portofel și 3 pampers. Primii bani cheltuiți pe țărâm thailandez: taxi de la aeroport la hotel (250 THB de persoană). Baht-ul thailandez - cam la paritate cu banul românesc: 100 THB = 10 lei (doar tai un 0). Am tras la Patong Longe, un hotel de 3 stele (3.900 THB pe noapte, în high season), destul de draguț, dar unde am luat cameră în cea mai

ieftină aripă – cu vedere la aparatele de aer condiționat și unde o piscină în călduri urla pe hol. A doua zi de dimineață am constatat că nu mai aveam pampers, lapte praf și nici haine curate. Am scos 10.000 de THB de la un ATM (la fiecare retragere, indiferent de sumă, ești taxat 150 THB, deci e rentabil să scoți suma maximă). Apoi am mers la cumpărături cu o mașină a hotelului (cursă gratuită) la un mall aflat la 10 minute distanță. Am cumpărat majoritatea lucrurilor din Carrefour: o pâine, o cutie de lapte praf, loțiune de plajă pentru bebeluși, ceva fructe, un pui fript, detergent, borcane cu mâncare de bebe. De la un stand cu haine: câte un tricou și costume de baie. Și de la o farmacie: un sirop cu vitamina D, 5 pampers, un tub de bepanthen. Seara ne-am ajuns din urmă bagajele pierdute; dar noi deja cheltuiserăm cam 5000 THB, de vreo 6 ori mai mult decât bugetul zilnic estimat inițial (lăsând la o parte cazarea). Mda, poate că Phuketul nu-i de nasul nostru. Noi suntem cu bănuți numărați și, de nevoie, strânși la pungă mai ceva ca niște francezi zgârșiți. După numai 3 zile n-am cum să știu cum este, de fapt, Phuketul. Dar mi se pare că aici, în acest mare acvariu turistic, vin să-și depună icrele peștii de aur pe care băștinașii au învățat să-i „prepare” în sos de portofel, în fel și chip. Un amic thailandez, Aek (în traducere „Numărul 1”), care e ghid aici, ne-a spus că Phuketul e cel mai scump loc din Asia de Sud-Est, cu prețuri minimum de două ori mai mari decât oriunde altundeva în zonă și că și lor, localnicilor, le e greu să se descurce cu prețurile pe care aflulul de turiști le trag tot mai în sus. Și cum mie nu-mi place rolul peștisorului de aur prins la înghesuială de câteva ori pe zi de șmecheri care vor să ia până la ultimul solzișor de pe tine, o să ne luăm zborul cât de curând; bilete spre Koh Samui de la Bangkok Airways, 2 adulți + infant, dus-întors: 343 de euro.

Stop-cadru. Rewind: 17 zile

Încă de la aterizare mi-am dat seama că ni se schimbese norocul. Samuiul are cel mai frumos aeroport pe care l-am văzut: micuț, cochecet, în aer liber. În plus: insula era învăluită în nori. Picura când am coborât din avion. Adio, insolație. La ieșirea din aeroport am primit un sim de telefon local (True Move) gratuit. O convorbire locală costă 1,25 THB/minut. Una în România: de la 1,5 THB pe minut (scrie în prospect, dar eu am încercat și m-a costat în jur de 40 de THB/minut). Apelurile primite de oriunde: gratuite.

Am tras la Samui Island Resort, un hotel la 5 minute de aeroport cu taxiul. Hotel tot de 3 stele, dar câteva clase peste cel din Phuket. Camera (3.200 THB/noapte) – spațioasă, cu un design plăcut: alb pe pereți, în contrast cu negrul de lac al mobilierului, și podele de bambus. Ne-au adus și pătuț pentru Vladimir. Veranda, de peste 20 mp, are șezlong și măsuță cu scaune. Vederea nu-i de vis, dar plaja e la numai 72 de pași numărați. Ne-am cazat pe la 11 dimineață și am tras un pui de somn până spre seară.

Când ne-am trezit, am ieșit la un restaurant local din apropiere, cu mesele chiar la șosea – The Dusk. Am comandat: 2 fresh-uri de portocale, 1 shake de banană, kiwi, ananas pentru Vladimir, 2 salate-coctail de creveți; orez cu fructe de mare foarte consistent. Desert: felii de pepene și ananas. Totul foarte bun. Nota de plată: 600 THB.

Am luat acces la Internet (300 THB/10 ore) și am închiriat un motoscuter (500 THB/2 zile). În mod normal, costă 150 pe zi, dar pe tipii aștia mi-i-a recomandat o prietenă din Samui: nu iau garan-

LA DRUM

- 1 euro = aproximativ 42 THB.
- Viza turistică acordată românilor e de 60 de zile.
- La aterizare pe aeroportul Samui primești un sim local gratuit. Ca să sune în țară, formează mai întâi 006040.

- Dă-ți ceasul înainte cu 5 ore.
- Taxa pentru o retragere la ATM este de 150 THB.
- Qatar Airlines e singura companie aeriană care zboară pe ruta București-Phuket.
- Pentru mai multe informații: www.thailandia.ro

Cursele regulate efectuate de rapidele catamarane Lomprayah între insulele din Golful Thailandei permit evadări scurte, chiar și de o zi, pentru care nu-ți trebuie mai mult decât un rucsac cu strictul necesar.

ție pașaportul, au scutere mai bune, nu te ard dacă mai cazi și le strici mașinăria... Un francez pe care tocmai l-am cunoscut mi-a povestit că a avut un mic accident zilele trecute – a lovit oglinda dreaptă – și a trebuit să plătească o suprataxă de 1000 THB.

Un plin costă cam 100 THB și îți ajunge să dai ocol insulei o dată și jumătate. Benzina se vinde ca sucul, în tarabe pe marginea drumului, în sticle. Am dat o tură prin Chawang. La întoarcere, m-a prins o ploaie torențială. Ce bine e să gonești pe motoscuter prin ploaie cu picuri cât boabele de cafea!

Stop-cadru. Rewind: 15 zile

Ning a venit să ne ia la Tigaiia Încinsă (Bo Phut Moo Krata). Arăta a

femeie acum – nu mai semăna cu fetița de care îmi luam la revedere pe aeroportul din Samui în urmă cu doi ani. La Tigaiia Încinsă poți să-ți faci literalmente plinul cu numai 109 THB; băuturile se plătesc separat. Clienții sunt aproape toți numai thailandezi.

E un fel de cantină fără pereți, acoperită cu tablă, cu mese și scaune roșii din plastic + câteva „saloane-separeu” din bambus, cu mese și scaune din beton lucios. Lângă mese sunt parcate scutere și mașini. Chelnerii îți aduc o tigare adâncă, având carbuni dedesubt. Îți iei de la bufet cărnuri, legume și fructe câte vrei (ca la Spring Time, numai că aici e nelimitat, poți să faci refill de câte ori vrei) și ți le gătești în tigua ta. Pe masa noastră s-au strâns vreo 8 farfurii mari cu creveți, scoici, calamari, pește, inimă, ficat, șuncă, fructe, orez, ba chiar și

cartofi prăjiți + 3 farfurii curate în care să mâncăm + 3 boluri de supă + o nucă de cocos pentru mine + apă + înghețată, la sfârșit. A fost un festin delicios de vreo 3 ore, cu conversație bună, răsete în jur, totul la numai 437 THB (adică vreo 43 lei).

Costuri ascunse: taxi (dus-întors până la hotel) 600 THB. Dacă nu eram cu Vladimir, mergeam cu motobike-ul cu 50 THB benzina. Am întrebat-o pe Ning despre bugetul ei zilnic. Nu cheltuiește mai mult de 150 THB pe zi – în suma asta include absolut tot: 3 mese, chirie, întreținere, haine, benzină. Mănâncă numai în oraș. Iată la ce performanță vreau să ajung și eu pentru articolul acesta. (Pe Adina și Vladimir nu-i bag în oala mea spartană.) Dar Ning îmi spune că în insula ei preferată din apropiere, Koh Phangan, totul e și mai ieftin,

Agățat de docurile din Koh Nangyuan, un vaporas folosit pentru distante scurte își așteaptă pasagerii pentru destinația Koh Tao – renumită atracție pentru scafandri. Nangyuan este formată din trei insule legate între ele printr-o fâșie lungă de nisip.

“

LA TARABELE DE PE STRADĂ, MÂNCAREA
E CEL PUȚIN **DE DOUĂ ORI MAI IEFTINĂ**
DECÂT LA ORICE RESTAURANT.

”

Vladimir privește cu mare interes două fete care vând suvenire din Thong Sala, capitala Koh Phanganului. În fiecare după-amiază de sâmbătă, aici găsești de toate: pe o stradă pietonală se întind până seara târziu rânduri lungi de mese cu mâncare, fructe, dulciuri, dar și îmbrăcăminte, suvenire și kitsch-uri.

pentru că e mai puțin turistică. Ne hotărâm brusc să mergem acolo. Bilete de feribot: 500 THB pentru doi adulți. Vladimir nu plătește. Traversarea: 20 de min.

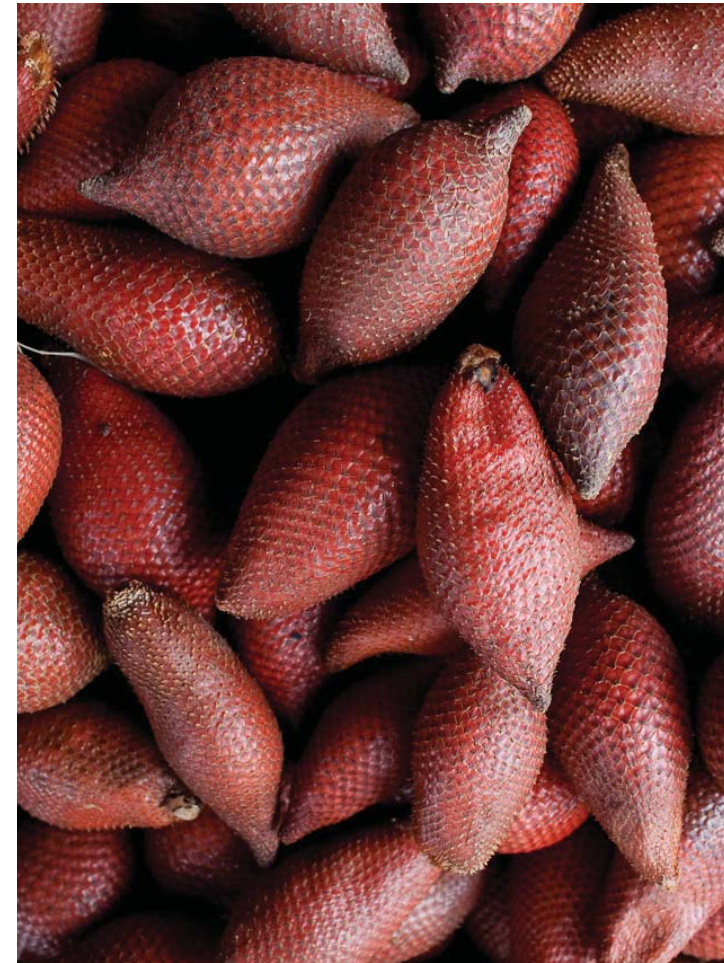
Stop-cadru. Rewind: 14 zile

Când ne-am făcut bagajele (a câta oară?) la plecarea din Samui, am avut o minirevelație: suntem în continuare niște balene europene hâmesite, care apucă mult mai mult decât pot mesteca. Suntem setați pe risipă. E cazul să-mi schimb filozofia de viață – să devin un delfin thailandez. Am abandonat în cameră: 3 borcaneșe cu mâncare pentru Vladimir (echivalentul a 160 THB), cumpărate din Billa România – pe care le-am bănuțit că se stricaseră; o cutie mare de lapte praf (570 THB, cumpărată în Phuket) – Adinei i se părea că face dubios de multă spumă; o plasă cu grepfrut (200 THB) – mi se strepeziseră dinții de la câte am mâncat. Abia aici îmi dau seama că „gunoiul” înseamnă bani. Mi-am amintit subit că și la masă comandăm mai mult decât putem mânca; e adevărat, nu știm cât de mari sunt porțiile, dar o treime rămâne de fiecare dată – bir pe ignoranță și lăcomie. Vreau să mă setez pe o filozofie de insular: nu arunca nimic, ia numai cât îți trebuie, atunci când ai nevoie...

Stop-cadru. Rewind: 13 zile

Gata, ne-am instalat în noua noastră casă din Koh Phangan. E micuță, cocoțată pe piloni, înconjurată de junglă și cu fața la un drumeag pietruit; are dormitor, living, bucătărie utilată, baie, o verandă cât casa, unde am întins un hamac mare și negru ca un steag de piraiți (320 THB), internet prin cablu (non-stop și inclus în preț, nu cu ora sau minutul, cum am plătit până acum). Chiria costă 12.000 THB pe lună – cât 3 nopți la hotelul nostru din Phuket. Complexul se cheamă Jungle House, la marginea satului Chaloklum. Casele, la distanță una de alta, sunt ascunse de vegetație și ai senzația de intimitate. După ce am am ajutat la despachetat, am zbughit-o în sat. Mai întâi am închiriat cu 100 THB/zi un motobike de la un service specializat (Auntain, 66-077.37.42.96). Apoi un tur de recunoaștere prin sat pentru a localiza bancomatul, supermarketul, mini-piețele, plajele, mașina de spălat automată (30 THB pe încărcătură), locuri de masaj (300 THB/oră), restaurante.

Chaloklum e un sat de foști pescari care au ajuns să trăiască mai mult din turism. Localnicii au ridicat case și bungalouri frumoase, pe care le închiriază farangilor (așa le zic thailandezii turiștilor; farang înseamnă străin), în timp ce ei stau în colibe; au învățat să gătească

pe gustul european, dar ei continuă să mănânce orez simplu cu supă; pentru farangi au deschis și saloane de masaj (unde ei nu calcă) și tot pentru farangi, expediții de pescuit calamarilor și trekkinguri pe elefanți. Chaloklum are o stradă principală, mărginită de-o parte și de alta de case și magazine. Dimineața au obloane închise peste geamuri și uși, iar locul seamănă cu un orașel din filmele western.

Stop-cadru. Rewind: 8 zile

Am fost jefuiți. De două ori în patru zile. Cineva intră în casă în lipsa noastră și ne fură banii. Cineva are cheia... Prima oară 4.000 THB, acum – alți 6.000 THB bine ascunși între hăinuțele lui Vladimir. Pe masă au rămas: laptop, aparat foto, iPod și reportofon.

Am sunat la poliție. Apoi am coborât la casa vecină, la proprietară, să spunem ce și cum. Doamna Jin a zis: I'm sorry, ridicând naiv din umeri. Iată că a sosit și polițistul satului: un drac în izmene înflorate! La început am crezut că e un ins care voia să ne vândă ceva; s-a uitat și el nițel, a zâmbit frumos și a zis și el I'm sorry. L-am rugat să ia amprente, dar a zis că numai poliția din orașul cel mare al insulei, Thong Sala, e în stare de o astfel de ispravă. Am încălecat pe-o șă și-am plecat la Thong Sala. Ne-am întors cu un echipaj de doi – în uniformă, de data asta. Unul cu armă, altul cu pix și carnețel. S-au uitat nițel prin casă apoi ne-au spus să mergem iar la secție pentru declarații (nu vorbeau engleza). Ei au demarat în trombă cu jeepul lor gras ca un bondar, noi – după ei ca viespile – pe scutere. Când am ajuns: unul dintre polițiștii mei juca deja table, celălalt se dezechipase și era prins într-o miuță cu alți colegi pe terenul de fotbal din fața poliției. Jucau cu atâta poftă, că m-aș fi băgat și eu. Am povestit interpretului de limbă engleză ce s-a întâmplat, în timp ce el își nota în carnețel în thailandeză cu o caligrafie incredibilă. N-am făcut nicio brânză: nici ei nu pot lua amprente, dar ar urma să vină cineva de la poliția din Suratthani.

La întoarcere, gonind cu ochii în soare, mă gândeam că într-un loc unde lucrurile sunt pașnice prin natura lor și merg de la sine, poliția e automat o forță aiurită.

Aici, dacă îți cade portofelul, se găsește imediat cineva care să alerge după tine. De patru ori am încercat să abandonăm într-un colțișor ascuns hainele de iarnă ale lui Vladimir cu care am venit din România:

de fiecare dată s-a găsit cineva care să ni le aducă în ultima clipă. Cine să fie hoțul nostru? Poate un farang care și-a terminat banii de droguri sau un localnic căzut în patima alcoolului. Habar n-am. Măine punem altă yală. Azi nu mai e vreme, trebuie să ne grăbim: începe seara de free singing la Omega bar.

Stop-cadru. Rewind: 6 zile

Se făcuse deja 5 când am încălecat toți 3 pe motobike să mergem la masă. Sandwich între mine și Adina, ținut bine în brațe, Vladimir s-a comportat ca un dement la primul său drum pe motobike: s-a ridicat în picioare să vadă peste umărul meu, a râs în hohote, credeam că o să ne dărâme. Spre deosebire de cursele din Samui, am mers foarte încet,

dincoace de orice prudență – atât pentru că eram cu Vladimir, cât și pentru că mi s-a spus că orice căzătură, orice zgârietură a motobike-ului te costă o grămadă de bani (și n-ai loc de întors, pentru că omul care îți dă motorul îți oprește garanția pașaportului...).

„Restaurantul” – la o aruncătură de băț de mare și la 7 minute de casă cu motobike-ul – e, de fapt, un fel de șopron sub care sunt adunate câteva mese, iar în spate e încropită o bucătărie. Măncarea însă e absolut dementială. Iar noi suntem, la rândul-ne, mâncare pentru țânțarii care au început să ne bâzâie pe înserat... Eu mi-am luat orez prăjit cu fructe de mare, Adina – pui la grătar cu un sos delicios, Vladimir – legume gratinate cu pui; în plus, două cutii de Pepsi și un pahar cu apă. Niciun fel de mâncare – de la supă la grătar – nu costă peste 50

THB (cam jumătate sau chiar o treime față de un preț obișnuit în Samui; despre Phuket să nu mai vorbim...). Și mă satur chiar și eu cu o cu singură porție... Noi, bucătăreasa, e chiar proprietara localului și luna ține ore de bucătărie thailandeză pentru farangi.

Stop-cadru. Rewind: 4 zile

În insula asta s-a adunat o mână de europeni care și-au făcut afaceri și nu mai pleacă. Nu cred că sunt calați pe profit, ci pentru a putea trăi aici. Sunt niște suedezi, cu un restaurant mic unde bei o cafea bună, un italian fascinant, cu o pizzerie și un bar deschis doar miercuria, nemții, cu locul pentru copii, și niște francezi care au o brutărie. Eu prefer totuși să-i frecventăm pe thailandezi. Avem deja prieteni la

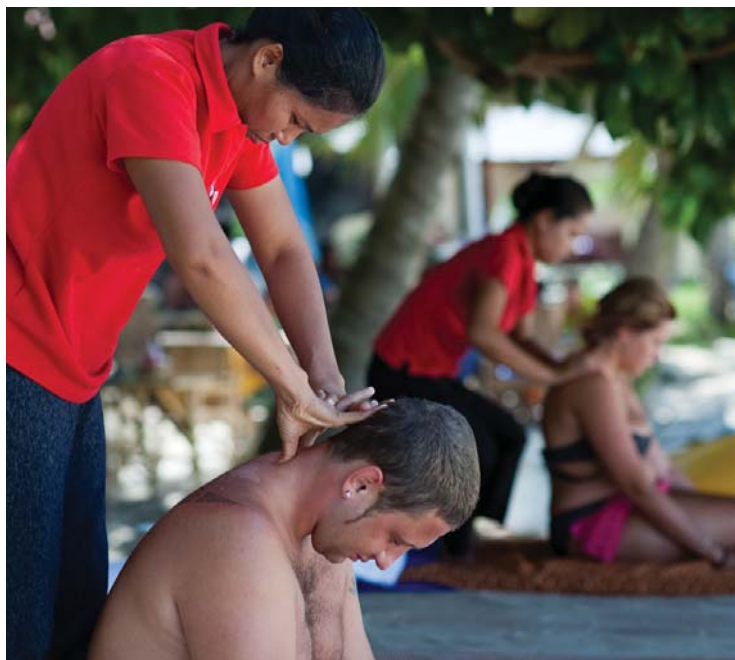
Un băiat thailandez pescuiește scufundându-se cu o țepușă într-un râu din Regiunea Suratthani (deasupra). O fetiță se joacă cu câinele bunicii, o doamnă originară din Olanda, care acum locuiește în Samui (dreapta).

restaurantul thailandez North Beach. Adina s-a împrietenit cu femeile de la salonul de masaj al lui Natty, unde merge cam de 3 ori pe săptămână (300 THB/oră). Masajul thailandez nu e masaj deloc: e mai degrabă stretching; adică tu stai și o femeie se suie pe tine (la propriu) și te întinde. Proprietara, Natty, o fată simpatică, cu păr lung până la fund, a fost până anul trecut lady boy (acum, după o serie întreagă de operații, e femeie în toată regula.) E îndrăgostită de vampiri. I-am arătat poze cu România. M-a întrebat cum de nu sunt vampir dacă locuiesc în Transilvania. „Vampirii sunt atât de sexy”. Visul ei e să fie mușcată de un vampir. I-am promis că, dacă voi întâlni unul, îi voi da cartea ei de vizită.

P.S.: Dând să ies din casă după-amiază, am văzut cel mai mare șarpe din viața mea. Se lăfăia la soare, pe prag, încolăcit pe papucii mei. M-am repezit să-i fac o poză care să-mi amintească în fiecare zi că locuim totuși în junglă.

Stop-cadru. Rewind: 3 zile

Aseară am împărțit masa noastră preferată de la restaurantul North Beach cu o rusoaică la vreo 30 de ani – frumoasă foc și vorbind o limbă engleză surprinzător de mlădioasă și bogată, înobilată de un accent slav foarte sexy. A agățat-o Vladimir. Era atât de generoasă și deschisă – atât la decolteu, cât și la suflet – încât, din motive diferite, am plăcut-o și eu, și Adina. Când a aflat că stăm în Jungle House a strigat oripilată: „How can you? The owner gets into your room and steal money! Everybody knows this.” Din vorbă în vorbă am descoperit că împărțisem aceeași casă, înainte ca ea să se mute...

În zilele următoare, făcând vizite de curtoazie vecinilor din Jungle House, am descoperit că toți locatarii fuseseră ciupiți de Mr Pam... Proprietarul nostru e un alcoolic simpatic și crescător onorabil de prepelițe și somni în spatele casei. Într-o după-amiază mi-a povestit viața lui. Cică el a construit toate casele din complexul ăsta, apoi a pățit un necaz, n-am reușit să înțeleg ce, și s-a apucat de băutură.

Pe ascuns, Mr Pam cel drăguț își tratează oaspeții ca pe un strat de legume: mai culege câte o roșie de aici, un ardei de dincolo. Probabil puțini sunt cei care bagă de seamă.

P.S.: Strânsă nițel cu ușa, Mrs Jin a fost de acord să plătească oalele sparte ale soțului. Peste câteva zile (nu are de unde să-i ia acum: 10.000 THB înseamnă salariul mediu lunar pe două luni în Thailanda) ar urma să ne dea banii înapoi. Slabe speranțe...

Stop-cadru. Rewind: 2 zile

Nu mai țin mult... Papucii mei, vreau să zic. Sunt ferfeniți. Imediat ce se rup de tot o să umblu desculț. E mult mai plăcut să simți nisipul sub tălpi.

Am renunțat la motobike (economie de 1.500 THB/zi). Până la plaja cea mai apropiată facem cel mult 10 minute, împingând agale căruciorul lui Vladimir. Și la masaj (înotul poate fi la fel de relaxant).

La vreo 200 m deasupra casei noastre e o cascadă, ale cărei vâltori și căderi de apă sunt mai complete decât tot spa-ul acvatic de la Radisson București. Nu mai spăl nici măcar la mașina automată din sat (30 THB pe încărcătură). Cele 3 tricouri ale mele pot fi clătite și în chiuvetă...

Mâncăm doar în localuri pe plajă, unde pot înota 20 de minute până vine mâncarea. Am renunțat la citirea meniului; știu ce vreau: un bol de orez (sau noodle în sos de soia, pentru variație) prăjit cu creveți (50-70 THB), alteori supă de nucă de cocos cu fructe de mare sau supă de orez cu pui. Nuca de cocos (30 THB pe stradă, sau 50 THB la restaurant) e preferata mea: după ce termini de sorbit suc, pulpa albă din interior îți dă de lucru la scormonit cu lingurița încă 10 minute. La gheretele-grătar de pe stradă, care vând orice – de la frigărui cu fructe de mare/porc/pui/pește la orez fript sau clătite cu banane – mâncarea e de două ori mai ieftină decât la restaurant (oricât sunt de lacom, mi-e imposibil să mănânc de mai mult de 70 THB). O

cutiuță din frunză de banan cu 6 ouă de prepeliță prăjite costă 10 THB.

Dacă gătești acasă ieși și mai ieftin. De exemplu: la niciun restaurant o porție de calamar cu piper și usturoi prăjit nu e mai ieftină de 200 THB. Cu banii ăștia poți cumpăra de la piață, sau, și mai bine, direct de la pescari, 4 kg de calamari. Asta înseamnă – dacă te pricepi să-i cumperi/cureți/speli/și mai ales gătești – cam 37 de porții precum cea de la restaurant. Dacă îi pescuiești singur, de pe ponton (la lansetă), sunt gratis. La fel cum sunt plaja și soarele, și marea, și ploaia, și umbra palmierilor.

Chestiile importate pentru turiști – pâinea, alcoolul,

țigările, cafeaua, hârtia igienică, cartofii prăjiți sau carnea de vită – sunt de 2-3 ori mai scumpe decât pe la noi. Toate cele ale locului – fructele de mare, peștele, orezul, fructele tropicale – sunt de 2-3 ori mai ieftine. Eu am renunțat la tot ce nu e thailandez, dar tot nu am reușit să cobor sub 210 de THB pe zi. Mă opresc aici. Să forțez limitele jocului ar fi o încălcare a legii a IV-a a lui Vladimir (vezi mai jos). Vladimir mi-a luat-o cu mult înainte; toată lumea e înnebunită după el. În 9 luni în România nu a fost luat în brațe nici pe sferă de atâția oameni cât în cele aproape trei săptămâni de Thailanda (79 numărați până azi). A ajuns să mănânce gratis, direct din bucătăriile localurilor de pe plajă (îl răpesc mai ales doamnele proprietare și-l duc acolo...; încearcă să-l învețe direct thailandeza și așa mai prind și eu câte ceva). Dar deja m-am obișnuit să trăiesc în umbra drăgălășeniei lui...

Stop-cadru. Rewind: 1 zi

Zumzetul continuu al junglei din jur nu-i întrerupt decât de răpăieli. Lumea de aici e înnebunită de cât de mult a plouat săptămâna asta. Localnicii sunt îngrijorați: anormal pentru perioada asta și păgubos pentru afaceri. Nouă însă ne convine de minune pâcla care a învăluit insula. În Phuket, Adina a făcut o insolație groaznică, cu frisoane și noapte nedormită, după numai câteva minute de mers prin soare. De dimineață am fost la plajă. Vladimir a început să bată cu palmele în

“

M-A ÎNTREBAT CUM DE NU SUNT VAMPIR
DACĂ LOCUIESC ÎN TRANSILVANIA. «VAMPIRII
SUNT ATÂT DE SEXY», MI-A SPUS EA.

”

Frământați de mâini iscusite, turiștii se delectează cu celebrul masaj thailandez la umbra copacilor de pe plajă (stânga). În Thailanda, masajul e o știință și o artă, practicat în centre specializate, dar și pe toate drumurile. Un copil se pregătește pentru snorkeling în apele de cleștar ce înconjoară Koh Nangyuan (deasupra).

plajă de parcă ar fi revendicat-o.

N-am mai pleca nicăieri din Koh Phangan...

Călătoria vieții noastre nu s-a dovedit deloc o mare aventură; e ceva normal. E plin de copii mici pe aici: ruși, nemți, englezi, italieni, nordici... E o frică de provincial, ca să nu spun de-a dreptul o prostie, să nu călătorești cu un copil mic. Ai parte numai de avantaje. Iar Thailanda e probabil țara care iubește cel mai mult copiii. Am văzut cu ochii mei cum Vladimir cel Alb era o mică vedetă oriunde ne-am fi dus. Îl opreau pe stradă japonezele să-și facă poze cu el. Bătrânele thailandeze se apropiau pe furii să-l atingă, ca să le aducă noroc. Chelnerii o luau razna, ascunzându-se după mese și scaune, întrecându-se în a scoate triluri elaborate cu care să-l distreze pe Vladimir.

Eu însumi aș vrea să dau în mintea lui. Observându-l cu atenție, cred că am devenit un călător mai bun. Acum încerc să-i aplic învățăturile: 1. Fii fără grijă, orice s-ar întâmpla (bagaje pierdute, nu merge netul etc. – se rezolvă cumva de la sine). 2. Oriunde ai fi – aeroport, gară, tren, barcă – dormi când ți se face somn. 3. Mănâncă atunci când ți-e foame. 4. Fă totul în joacă; nu stăruie, nu te grăbi. 5. Râzi la oameni și fii prietenos cu oricine. 6. Când nu-ți convine ceva, urlă!

Sper ca într-o bună zi, urmând exemplul lui, mă vor opri și pe mine japonezele pe stradă...

P.S.: În sfârșit, pot să predau Adinei cheile visteriei noastre. Experiența de socotitor zgârcit, asumată pentru acest articol, m-a epuizat. (În viața de zi cu zi prefer să fiu întreținut, să nu știu cât costă necazurile și bucuriile noastre). Mă bucur însă că am intuit corect: o astfel de călătorie nu e numai posibilă, ci chiar facilă, îți trebuie mai mult curaj (pentru a rezista corului descurajator al celor care știu ce-i mai bine pentru tine) decât firferei. Quod erat demonstrandum.

ADRESE UTILE

- **Patong Lodge Hotel**, 284/1 Kalim Road, Mu 5 Patong Beach, Kathu Phuket 83150 ; tel.: (66-076) 341020-4, res@phuket-patong-lodge.com.
- **Samui Island Resort**, Chaweng Beach, Koh Samui, Suratthani 84320, tel.: (66- 077)231782-2, www.samuiislandresort.com.
- **The Dusk**, 9/9 Moo 2, Bophut, Koh Samui, Suratthani, meewaya@hotmail.com
- **Bo Phut Moo Krata**, 126/8

- Moo1, Bo Phut, Koh Samui Suratthani, 84320, vizavi de Bo Phut Temple.
- **Jurgen (motobike rent)**, Samui, 0898837490.
- **Service Motobike Autain** (077.3742.96), Chaloklum, Koh Phangan.
- **Jungle House**, 085.8856393, Chaloklum, Koh Phangan.
- **Restaurantul lui Noi**, Chaloklum, Koh Phangan.
- **Natty Massage**, 113/2, M7, Chaloklum, Koh Phangan.